

LBRIS

We know
books

MARY NORTON

Omuleții răzbunați

Traducere din limba engleză și note de
Mirella Acseente

LITERA
București

Pentru Sophie Phipps, fina mea

The Borrowers Avenged
Mary Norton

Copyright © 1982, 1990, 1998 Mary Norton

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Omuleții răzbunași
Mary Norton

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Delia Zahareanu
Corectura: Nicoleta Arsenie
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare și prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NORTON, MARY

Omuleții răzbunași / Mary Norton;
trad. Mirella Acsente. – București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-8349-6

I. Norton, Mary

II. Acsente, Mirella (trad.)

821.111(73)31=135.1

CAPITOLUL UNU

Domnul Pomfret, polițistul din Little Fordham, era un tânăr slab, cu ochi căprui foarte blânzi (Miss Menzies adeseori spunea că părea „melancolic“).

– Uneori, îi spunea ea domnului Pott, cred că de fapt domnului Pomfret nu îi place prea mult să fie polițist.

Omul era însurat cu o femeie mărunțică și agitată – pe cât era el de oacheș, pe atât era ea de bălaie – și aveau un bebeluș foarte mare și tăcut.

Pervazurile ferestrelor din apartamentul de deasupra postului de poliție erau întotdeauna pline de jucării de pluș. De obicei, lui Miss Menzies asta i se părea ceva înduioșător, dar, cumva, în această după-amiază de toamnă cu burniță (3 octombrie 1911, ca să fim mai exacti), ursuleții cu ochi de sticlă și iepurii cu urechi pleoștite care se holbau în

jos prin geamurile de deasupra nu reușiră să o liniștească. Dintr-un motiv oarecare, misiunea ei – care, cu două zile în urmă, păruse singura cale corectă și înțeleaptă – brusc nu mai părea așa. Se simțea puțin nesigură când întinse mâna spre sonerie: dragul domn Pomfret fusese întotdeauna atât de cumsecade, și acum se temea că n-o să se mai bucure de respectul lui. Și totuși, ceea ce avea să-i spună era perfect sincer și direct. Își îndreptă umerii, recăpătându-și o parte din curaj, și apăsă pe sonerie.

Doamna Pomfret era cea care deschise ușa, puțin cam roșie la față, cu părul ciufulit.

– Oh, Miss Menzies, intrați, vă rog! Vreți să vorbiți cu soțul meu?

În partea publică a biroului, lângă sobă, se afla un uscător de rufe; era plin de scutece, din care se ridicau aburi în strălucirea focului. Doamna Pomfret îl strânse.

– Nu prea e o zi bună de uscat rufe, explică ea drept scuză, îndreptându-se către o altă ușă.

– Lasă-l, te rog, spuse Miss Menzies, dar doamna Pomfret dispăruse deja.

Miss Menzies își închise cu grijă umbrela și o puse în picioare lângă sobă. Își întinse mâinile spre foc și văzu că îi tremurau puțin.

– Vai de mine, vai de mine..., murmură ea și, înfundându-le adânc în buzunare, își îndreptă din nou umerii.

Domnul Pomfret intră în încăpere, destul de vesel pentru felul lui de-a fi. Deranjat de la ceaiul însoțit de o gustare substanțială, își ștergea gura cu batista.

– Bună ziua, Miss Menzies! Groaznică vreme!

– Da, chiar așa! răspunse Miss Menzies cu o voce slabă.

– Luați loc, vă rog. Aici, lângă foc.

Fără niciun cuvânt, Miss Menzies se așeză. Domnul Pomfret își trase un scaun din cealaltă parte a biroului și se instală alături de ea, lângă sobă. Urmă un scurt moment de tăcere, apoi domnul Pomfret spuse:

– Deși s-ar putea să se însenineze la vremea cinei... un petic de cer albastru...

Tăcerea continuă și domnul Pomfret repetă „la vremea cinei“, apoi își suflă grăbit nasul.

– Fermierilor le place însă așa, adăugă, îndesându-și batista în buzunar.

Părea foarte vesel și lipsit de griji.

– Oh, da, aprobă Miss Menzies agitată, fermierilor le place așa.

Își umezi buzele cu limba, uitându-se de cealaltă parte a căminului, la ochii lui căprui blânzi, ca și cum le-ar fi cerut să fie și mai blânzi.

În tăcerea care urmă, doamna Pomfret năvăli în cameră cu o ceașcă de ceai cu lapte, pe care o puse pe un scăunel lângă Miss Menzies.

– Oh, ce amabilă, rosti cu răsuflarea tăiată Miss Menzies în vreme ce doamna Pomfret ieșea la fel de repede afară.

Miss Menzies se holbă gânditoare la ceai, apoi luă lingurița și începu să amestece foarte încet în el. În cele din urmă își ridică privirea.

– Domnule Pomfret, spuse ea, cu o voce limpede și calmă, vreau să raportez o pierdere. Sau s-ar putea să fie un furt, adăugă ea în vreme ce domnul Pomfret își scotea carnețelul.

Lăsă jos lingurița și își strânse mâinile în poală; fața ei îngustă și prelungă, ciudat de copilăroasă, avea un aer grav.

– Sau persoane dispărute – așa ar fi cel mai corect.

Domnul Pomfret deșurubă capacul stiloului și așteptă politicoasă ca ea să se hotărască.

– De fapt, urmă ea brusc grăbită, ai putea chiar zice că e un caz de răpire!

Domnul Pomfret căpătă un aer gânditor și își bătu ușor buza de jos cu vârful stiloului.

– Ce-ar fi, sugeră el cu blândețe, după un moment, să-mi spuneți pur și simplu ce s-a întâmplat?

– N-aș putea să-ți spun pur și simplu, replică Miss Menzies.

Se gândi puțin, apoi:

– Îl știi pe domnul Pott, cu macheta lui de sat?

– Da, desigur, răspunse domnul Pomfret. O adevărat atracție turistică.

Apoi, după o mică pauză, continuă:

– Se spune că domnul Platter din Went-le-Cray construiește și el un soi de machetă de sat.

– Da, am auzit asta.

– Ceva mai modern, așa se spune că va fi, dat fiind că el e constructor.

– Da, și asta am auzit.

Din nou, Miss Menzies își umezi agitată buzele.

– Păi... șovăi și apoi continuă cu îndrăzneală, ca să ne întoarcem la satul *nostru*, al domnului Pott și-al meu. Știi că suntem un soi de parteneri? Că el face toate casele și eu fac figurinele – oamenii, cum s-ar spune?

– Da, chiar așa, și foarte naturali sunt!

Mâinile lui Miss Menzies, strânse în poala ei, se încleștară ceva mai tare.

– Păi, treaba stă cam așa... nu am făcut eu toate figurinele. Nu le-am făcut pe cele care lipsesc.

Domnul Pomfret reuși să pară în același timp îngrijorat, dar și ușurat.

– Ah, acum înțeleg...

Râse ușor.

– Unele dintre ele lipsesc, da? Pentru un moment, am crezut... adică, atunci când ați pomenit de răpire...

– Că m-am referit la unele vii? zise ea și îl privi cu fermitate. Da, la asta m-am referit.

Domnul Pomfret păru alarmat.

– Ei, asta e altceva.

Brusc foarte serios, rămase cu stiloul în aer, deasupra carnetului.

– Persoană sau persoane?

– Persoane.

– Câte?

– Trei. Tatăl, mama și copilul.

– Nume?

– Ceas.

– Ceas?

– Da, Ceas.

– Cum se scrie?

– C-E-A-S.

– Ah, Ceas, spuse domnul Pomfret, notându-l în carnet.

Se uită lung la cuvânt: părea nedumerit.

– Ocupația tatălui?

– Cizmar, inițial.

– Și acum?

– Păi, bănuiesc că e tot cizmar. Doar că nu mai e asta ocupația lui.

– Și care îi e ocupația?

– Ei bine, eu... ăăă... presupun că nu ai auzit de ea: e prumutător.

Domnul Pomfret o privi cu chipul lipsit de orice expresie.

– Da, am auzit de asta, spuse.

– Nu, nu, nu în sensul pe care îl știi. Asta e o ocupație. Una rară. Dar cred că *poate* fi numită ocupație...

– Da, zise domnul Pomfret, sunt de acord cu dumneavoastră. Asta vreau să spun. Cred că *poate* fi numită ocupație.

Miss Menzies inspiră adânc.

– Domnule Pomfret, spuse ea grăbită, trebuie să-ți explic – credeam că ai înțeles – că oameniiăștia sunt foarte *mici*.

Domnul Pomfret puse jos stiloul. Îi cercetă fața cu ochii lui căprui blânzi. Părea destul de uimit: ce legătură avea înălțimea lor?

– Îi cunosc? întrebă el. Locuiesc în sat?

– Da. Tocmai ți-am spus. Locuiesc în satul *nostru*, satul miniatural, al domnului Pott și al meu.

– Satul miniatural?

– Da. Într-una din casele miniaturale. Atât sunt de mici.

Privirea domnului Pomfret deveni ciudat de fixă.

– Cât de mici? întrebă.

– Doisprezece sau cincisprezece centimetri, cam atât. Sunt foarte neobișnuiți, domnule Pomfret. Foarte rari. De aceea cred că au fost furați. Oamenii ar putea căpăta mulți bani pentru o familie atât de mică.

– Doisprezece sau cincisprezece centimetri?

– Da.

Ochii lui Miss Menzies se umplură brusc de lacrimi. Își deschise geanta, în căutarea unei batiste.

Domnul Pomfret rămase tăcut. Un moment mai târziu, zise:

– Sunteți sigură că nu i-ați făcut dumneavoastră?

– Bineînțeles că sunt sigură.

Miss Menzies își suflă nasul.

– Cum aș putea să-i fi făcut? continuă ea cu o voce gătuită. Creaturile astea sunt *vii*.

Din nou, domnul Pomfret începu să-și lovească stiloul de buza de jos: privirea îi deveni îndepărtată.

Miss Menzies își șterse ochii și se aplecă spre el.

– Domnule Pomfret, spuse ea cu o voce mai calmă, cred că s-ar putea să vorbim despre lucruri diferite. Cum să-ți explic mai limpede...?

Șovăi, și domnul Pomfret așteptă răbdător.

– Cu experiența pe care o ai în privința caselor, ai avut vreodată senzația – impresia – că mai locuiesc și alți oameni într-o casă în afară de ființele umane?

Domnul Pomfret păru și mai gânditor. Alți oameni – *în afară* de ființele umane? Doar termenii erau sinonimi, nu?

– Nu pot să spun că am avut, recunosc el în cele din urmă, aproape ca și cum i-ar fi cerut scuze.

– Dar trebuie să te fi întregat despre felul misterios în care micile obiecte par să dispară. Nimic de mare valoare – mărunțișuri, cioturi de creioane, ace de siguranță, timbre, dopuri, cutiuțe de medicamente, ace de cusut, mosoare de ață – genul ăsta de lucruri.

Domnul Pomfret zâmbi.